

Ekspertkilder i dansk klimajournalistik "Partseksperter" og aktivisme i klimajournalistikken

KRESTEN ROLAND JOHANSEN

Danmarks Medie- og Journalisthøjskole

JAKOB DYBRO JOHANSEN

Danmarks Medie- og Journalisthøjskole

Abstract

Klimaområdet nævnes ofte som et eksempel på 'post-normal science' – et stærkt politiseret felt, hvor forskning, holdninger og værdier i mange tilfælde er viklet ind i hinanden. I forlængelse heraf er begrebet post-normal science communication blevet anvendt til at indikere, at den journalistiske objektivitetsnorm udfordres og gradvist erstattes af en mere aktivistisk tilgang. Nyere forskning peger dog på, at journalistisk aktivisme generelt ikke accepteres som norm af klimajournalister. Men ser vi alligevel en glidning i den journalistiske praksis i retning af aktivisme i kildevalg og måden kilderne bruges på? Det undersøger denne artikel via en kvantitativ indholdsanalyse af 200 artikler fra fire specialiserede klimamedier og -redaktioner. Analysen viser, at privatansatte ikke-forskere anvendes hyppigt som ekspertkilder. Næsten fire ud af 10 privatansatte ekspertkilder kommer fra tænketanke. Heraf er CONCITO den med afstand mest brugte kilde. Disse "partseksperter" optræder oftest i rollen som ekspert uden at skulle legitimere egen status som ekspert gennem ny viden. Samlet set peger analysen på, at klimajournalistikken i vid udstrækning giver stemme og autoritet til partseksperter, og at både offentligt ansatte forskere og privatansatte ikke-forskere ofte bruges i handlingsanvisende funktioner, altså forskellige former for journalistisk aktivisme. Det peger på en mulig diskrepans mellem klimajournalisters rolleopfattelse og journalistiske praksis.

KEYWORDS

klimajournalistik, partseksperter, tænketanke, aktivisme, handlingsanvisninger

Copyright (c) 2024 Kresten Roland Johansen and Jakob Dybro Johansen.

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

Introduktion

Klima fylder meget – og stadig mere – i det danske mediebillede. En søgning på ordet klima i Infomedias database hen over en 12 måneders periode fra oktober 2022 til oktober 2023 giver cirka 100.000 hits. En tilsvarende søgning 10 år tidligere giver knap 40.000 hits. Brüggemann beskriver det som et generelt træk ved medieudviklingen fra sporadisk dækning til rutinemæssig dækning af klimaforandringer (Brüggemann, 2017). Weldingh finder en kontinuerlig stigning i mængden af klimajournalistik i syv af de største danske dagblade i perioden 2018 til 2021 og konstaterer, at det er en mediedagsorden, der har bidt sig fast (Weldingh, 2023). Samtidig ved vi, at danskerne primært får deres viden om klima fra nyhedsmedier – og kun i begrænset omfang fra sociale medier og alternative kilder (Schrøder et al., 2020).

Klimajournalistikken er fyldt med professionelle kilder, som optræder i forskellige roller og funktioner – herunder som ekspertkilder (Eskjær, 2019; Weldingh, 2023). Klimaeksperter – medieret af journalister – spiller en vigtig rolle for forståelse, engagement og handlinger hos såvel borgere som politikere og øvrige beslutningstagere (Willig et al., 2022; Areia et al., 2019; Sundblad et al., 2009).

Nyere medieforskning har kvalitativt undersøgt klimaforskeres og klimajournalisters rolleopfattelse i klimajournalistikken og kvalitetssikringen af den offentlige klimadebat (Nicolaisen, 2023). Et centralt spørgsmål i forskningen handler om aktivisme: “Activism is shown to be a recurring theme in the discussion of the roles of climate scientists and climate journalists” (Nicolaisen, 2022, p.1).

Aktivisme-begrebet kan imidlertid dække over mange forskellige ting. Bro (1998, 2004, 2012) skelner analytisk mellem passiv og aktiv journalistik. Aktiv journalistik promoverer mulige løsninger på problemstillinger. I den mindst aktivistiske udgave af aktiv journalistik er journalisten “proaktivt neutral” og præsenterer mulige handlinger og løsninger, og i den mest aktivistiske form laves kampagnejournalistik, hvor journalisten selv bidrager aktivt til at gennemføre bestemte løsninger – og dermed bliver aktør i den sag, man dækker.

Aktivisme kan imidlertid også handle om, hvilke kilder journalisten lader komme til orde i ekspertrollen og dermed giver legitimitet og autoritet. Der kan fx være tale om partseksperter, som i kraft af deres ansættelse repræsenterer bestemte særinteresser og derfor må forventes at promovere bestemte løsninger og handlinger.

Megen forskning peger på, at journalistisk aktivisme – i forskellige afskygninger – generelt ikke accepteres som norm – hverken af journalister i almindelighed (Skovsgaard et al., 2018) eller af specialiserede klimajournalister (Nicolaisen, 2022; Ytterstad, 2011; Duarte & Eide, 2018). Det hænger sammen med, at normen om neutralitet og

tilstræbt objektivitet fortsat er dominerende blandt danske journalister (Skovsgaard et al., 2018). Men spørgsmålet er, om vi alligevel ser en glidning i den journalistiske praksis i retning af aktivisme – forstået som aktiv, handlingsanvisende journalistik og journalistisk accept og brug af partskilder i rollen som ekspert. Det vil vi forsøge at kaste lys over i denne artikel.

Klimaområdet som *post-normal science*

Klimaområdet nævnes ofte som et eksempel på *post-normal science*. Post-normal science er et begreb, som blev udviklet af Funtowicz & Ravetz for mere end 30 år siden, og omhandler forskningsfelter med fire distinkte karakteristika: “one where facts are uncertain, values in dispute, stakes high and decisions urgent” (Funtowicz & Ravetz, 1993, p.744). Begrebet blev udviklet blandt andet som et modsvar på den klassiske videnskabelige dikotomi mellem facts og værdier og i anerkendelse af, at videnskaben alene ikke kan levere alle svarene på post-normale problemstillinger. I stedet bør man, i deres optik, diskutere videnskabelige problemstillinger og løsninger i en bredere offentlighed med deltagelse af ikke-videnskabelige aktører. Man kan anskue det som et forsøg på at demokratisere videnskabelige problemstillinger. I den forstand er der på samme tid tale om et analytisk og normativt begreb.

Klimaområdet er netop karakteriseret ved, at der hersker usikkerhed; at der er meget på spil; og at der er brug for hurtig politisk handling. Det er samtidig et område, hvor mange aktører søger at gøre deres indflydelse gældende. Derfor regnes klimaområdet af mange for et prototypisk eksempel på et *post-normal science field* (Nicolaisen, 2023, p.26), selv om man naturligvis også vil kunne finde de nævnte karakteristika på andre forskningsfelter end klimaområdet. Det skal understreges, at klimaforskningen historisk set ikke altid ubetinget har omfavnet og anerkendt faglige uenigheder og usikkerheder (Brüggemann, Lörcher & Walter, 2020). Det ændrer dog ikke ved, at klimaområdet har de nævnte karakteristika.

Samtidig har klimaområdet været kendetegnet ved, at man i udtalt grad søger videnskabelige svar og løsninger på udfordringerne: “When we want to assess the climate’s current state and predict how it will fare in the future, we turn to science” (Nicolaisen, 2023, p.131).

Post-normal science communication

I slipstrømmen på Funtowicz & Ravetz’ konceptualisering af post-normal science har Brüggemann med flere udviklet begrebet *post-normal science communication* (Nicolaisen, 2023, p.27).

Ifølge Brüggemann, Lörcher & Walter medfører post-normal science nye rolleopfattelser hos forskere og journalister – ikke mindst på grund af politiseringen af forskningsfeltet: “Science has become politicized and mediatized and scientists are drawn into political conflicts as experts who serve political purposes” (Brüggemann, Lörcher & Walter, 2020, p.8).

Megen eksisterende forskning i rolleopfattelser peger imidlertid på, at journalister mener, at de skal undlade at være handlingsanvisende: “The general picture emerging from the studies is that journalists think they ought to refrain from being prescriptive in their reporting” (Nicolaisen, 2022, p.8). Det understøttes af Skovsgaard et al., som i to større undersøgelser af journalisters idealer og rolleopfattelser finder, at danske journalister ikke ser det som et selvstændigt mål at stræbe efter at påvirke politik (Skovsgaard et al., 2018).

Men politiseringen af klimaområdet udfordrer denne rolleopfattelse: “We argue that scientists and journalists are drawn into the world of advocacy because politicians and lobbyists use scientific knowledge for political causes” (Brüggemann, Lörcher & Walter, 2020, p.10).

Nicolaisen udlægger Brüggemann et al.’s analyse derhen, at “climate journalism might move away from the detached reporting employed in ‘normal journalism’ towards a style where the journalist takes a clear stance or even engages in advocacy for specific political purposes” (Nicolaisen, 2022, p.2). Journalister forventes traditionelt ikke at agere som part eller aktør – hverken når man spørger journalisterne selv, eller når man spørger borgerne og kilderne. Men politiseringen af klimaområdet mudrer tilsyneladende billedet.

Kilder i klimajournalistikken

Klimajournalistik trækker imidlertid ikke kun på forskerkilder. Som læser møder man en bred palet af professionelle kilder med forskellige dagsordener (Eskjær, 2019). Sådan har det ikke altid været. Schäfer og Painter (2020) peger på, at der er sket et skift fra overvejende brug af forskerkilder til en bredere palet af elitekilder: “Elite sources have been, and still are, important, but their composition has shifted from scientists to a broader range of stakeholders. Correspondingly, there seems to be a strong and rising influence of stakeholder PR on climate journalism” (Schäfer & Painter, 2020, p.1). Klimakilderne er i dag, ifølge Schäfer og Painter (2020), typisk forskere, politikere, NGO-repræsentanter og folk fra virksomheder samt nyhedsbureauer og PR-agencies. Weldingh finder, at de mest frekvente klimakilder er erhvervsfolk, politikere, forskere og repræsentanter fra interesseorganisationer – i nævnte rækkefølge

(Weldingh, 2023). Denne udvikling afspejler dog ikke nødvendigvis et ønske fra offentlighedens side. I en nylig undersøgelse af danskerne opfattelse af klimajournalistikken finder Willig et al., at danskerne generelt ønsker sig flere ekspertkilder og færre politiske holdninger (Willig et al., 2022).

De professionelle kilder optræder i sagens natur ikke alle og altid som eksperter. At repræsentanter fra tænketanke, interesseorganisationer og virksomheder overhovedet optræder som ekspertkilder, kan måske overraske al den stund, at de efter klassisk journalistisk målestok betragtes som partskilder eller – måske mere rammende – som partseksperter. Imidlertid finder både Blach-Ørsten & Kristensen (2016) og Laursen & Trapp (2021), at disse aktører indimellem bruges som ekspertkilder.

Laursen & Trapp (2021) peger i den forbindelse på, at kilder fra tænketanke oftest bruges som ekspertkilder i forbindelse med lancering af deres egne undersøgelser, analyser og forskning. Det samme gælder i nogen grad kilder fra interesseorganisationer. Laursen & Trapp forklarer det med, at disse aktører har et større behov end uafhængige forskerkilder for at legitimere deres viden overfor journalister: “Interest groups and think tanks must strive to earn credibility due to ideological commitments” (Laursen & Trapp, 2021, p.1).

En konsekvens af klimajournalistikens påståede komplekse og mangfoldige kildebrug er, at det kan være svært både for journalister og borgere at afgøre, hvem der er autoritative stemmer: “With fewer gatekeepers, and the growing influence of digital and social media, identifying whose voices are authoritative in making sense of complex climate science proves an increasing challenge. An increasing array of news sources are vying for their particular perspective to be established including scientists, government, industry, environmental NGOs, individual citizens and, more recently, celebrities” (Anderson, 2017, p.1).

Laursen & Trapp konkluderer i samme ånd: “Journalists and consumers of news stories alike need, more than ever, to sharpen their critical skills in order to distinguish between expert and advocate sources” (Laursen & Trapp, 2021, p.16). Med andre ord: Det er en vanskelig opgave at skelne mellem eksperter og interessenter – ikke mindst fordi kilderne ofte er begge dele på én gang.

På klimaområdet ved vi fra et tysk forskningsprojekt, at journalister forventer, at klimaeksperter leverer handlingsanvisninger. På spørgsmålet, om ekspertkilder skal forholde sig kritisk til beslutninger og komme med handlingsforslag, svarer de tyske klimajournalister klart bekræftende: “Journalisten erwarten von Experten stärker, als diese es für richtig halten, dass sich die Experten nicht nur zu Sachfragen äußern, sondern auch Entscheidungen kritisieren und

Handlungsvorschläge machen” (Peters & Heinrichs, 2005, p.99). På en skala fra minus tre til tre ligger klimajournalisternes score på 2,05 på spørgsmålet, om man forventer handlingsanvisninger fra eksperter. Klimaeksperter skal altså i disse journalisters optik agere, kritisere og være handlingsanvisende.

Hypoteser og forskningsspørgsmål

Danske klimajournalister peger ifølge Nicolaisen (2022) på, at det – på trods af alle disse udfordringer – er både klimaforskningens og klimajournalistikens opgave at formidle ny viden med troværdige kilder uden at forfalde til aktivisme (fx i form af konkrete politiske anbefalinger). Og derigennem bidrage til en oplyst offentlig klimadebat. Nicolaisen finder altså ikke et normbrud eller radikalt forandrede rolleopfattelser – hverken hos klimajournalisterne eller hos klimaforskerne – og konkluderer, at “neither of the three actors want climate scientists and climate journalists to act as advocates.” (Nicolaisen, 2022, p.1).

Men hvordan ser billedet ud i klimajournalistikken, når vi zoomer ind på den daglige praksis hos nogle af de mest specialiserede klimaredaktioner? Hvem bruges som ekspertkilder, og i hvilke roller og funktioner bruges de? Er journalisterne kildebrug i overensstemmelse med en rolleopfattelse, som taler imod aktivisme?

Med afsæt i 1) Funtowicz & Ravetz (1993), der peger på klimaområdet som et særligt politiseret felt med mange professionelle interesser; med afsæt i 2) Brüggemann, Lörcher & Walter (2020), der peger på, at klimajournalistikken er et område, hvor advocacy og lobbyisme spiller en større og større rolle; og med afsæt i 3) Blach-Ørsten & Kristensen (2016), Laursen & Trapp (2021) og Johansen & Johansen (2022), som finder, at tænketanke, interessegrupper og private virksomheder hyppigt bruges som ekspertkilder, forventer vi, at **klimajournalistik anvender flere kilder med særinteresser end offentligt ansatte forskerkilder i rollen som eksperter (H1)**.

Med afsæt i Laursen & Trapp (2021), som finder, at særligt tænketankeksperter har et større behov end universitetsansatte forskere for at legitimere deres ekspertrolle overfor journalister, forventer vi, at **tænketankeksperter på klimaområdet oftere end offentligt ansatte forskerkilder udtaler sig om egne analyser og undersøgelser (H2)** og derigennem opnår legitimitet hos journalisterne.

Med afsæt i 1) Brüggemann, Lörcher & Walter (2020), der peger på, at klimajournalistikken er et område, hvor advocacy og lobbyisme spiller en større og større rolle; og med afsæt i 2) Peters & Heinrichs (2005), som finder, at klimajournalister mener, at klimaeksperter skal være handlingsanvisende, forventer vi, at **ekspertkilder**

hyppigere bruges i handlingsanvisende funktioner i klimajournalistikken end i journalistik generelt (H3).

Artiklens formål er at teste disse hypoteser og derigennem bidrage til at belyse, om der er overensstemmelse eller diskrepans mellem klimajournalisters rolleopfattelse og deres daglige journalistiske praksis.

Begrebsdefinitioner

I megen nyere medieforskning anvendes et bredt ekspertbegreb. Arnoldi argumenterede allerede i 2005 for, at ekspertbegrebet ikke kun kan defineres gennem profession, men også kan defineres gennem den rolle, som kilden spiller i nyhedshistorien (Arnoldi, 2005). Heri ligger en anerkendelse af den definitionsmagt, som medierne også på dette område besidder.

Vi har valgt en bred definition af ekspertbegrebet, hvor der hverken er krav om teoretisk, forskningsbaseret viden eller om uafhængighed af særinteresser:

Ekspert er kilder, som kan siges at være udvalgt i kraft af profession og professionel (teoretisk og/eller erfaringsbaseret) viden, og som optræder i rollen som ekspert.

Definitionen ligger i forlængelse af Albæk et al's (2009, p.90) ekspertbegreb, som omfatter alle, "der tillægges en ekspertrolle i en nyhedsartikel, dvs. optræder som en person med særlig viden på et givet felt". Definitionen er derudover inspireret af Laursen & Trapp (2021, p.2), som argumenterer for, at den klassiske forståelse af eksperter som uafhængige og videnskabeligt funderede er under forandring i medierne: "Boundaries between experts and advocates are evidently becoming increasingly blurred in the news media". Laursen & Trapp (2021) nævner mediers brug af eksperter fra tænketanke og interesseorganisationer som konkrete eksempler på denne udvikling.

Om kilden optræder i rollen som ekspert, ses bl.a. ud fra de sproglige styrkemarkører, som journalisten og/eller kilden anvender, fx *konstaterer*, *vurderer*, *slår fast*, *skønner*. Det ses også ud fra, hvordan kilden præsenteres for læseren, fx som *ekspert*, *forsker*, *professor*, *økonom*, *analytiker*, *specialist* etc. I modsætning til, hvis journalisten præsenterer kilden som fx *aktivist*, *part* eller som *repræsentant for bestemte særinteresser*. Endelig ses det ud fra, om kilden kan siges at være udvalgt i kraft af profession og professionel viden – og altså ikke i kraft af fx at være part, erfaringskilde eller case. Dette udgangspunkt gør det muligt at kortlægge mediernes brug af ekspertkilder i

bred forstand og dermed blive klogere også på den gruppe af ekspertkilder, som ikke er forskere ansat ved undervisnings- og forskningsinstitutioner.

Undersøgelsen differentierer eksperterne på følgende tre dimensioner:

1. **Tilhørsforhold.** Er eksperterne offentligt eller privatansatte? Er eksperterne forskere eller ikke-forskere? I hvilken udstrækning kommer de fra tænketanke, organisationer og private virksomheder? Og hvilke vidensområder repræsenterer de? Dette undersøges via LinkedIn-opslag og googling af alle ekspertkilder. Eksperternes faglighed operationaliseres i seks vidensområder: sundhedsvidenskab, naturvidenskab, humaniora, samfundsvidenskab, teknologi og landbrugsvidenskab. Det følger klassificeringerne i OECDs Frascati-manual (OECD, 2007).
2. **Ekspertens rolle i det journalistiske produkt.** Her tages udgangspunkt i en let modificeret version af Peters' definition af ekspertroller (Peters, 2014): Den offentlige ekspert, som udtaler sig om hændelser (ikke-videnskabelige problemer, fx klimaforandringer, økonomi, pandemier, eller kommenterer på andres forskning), og lærerrollen, hvor eksperten populariserer sin egen forskning/egne undersøgelser (formidling af resultater, opdagelser, teorier). Denne version flugter med operationaliseringen hos Albæk, Togeby & Christiansen (2004).
3. **Ekspertens funktion som autoritet i det journalistiske produkt.** Albæk, Togeby & Christiansen (2004) taler om den klassiske ekspertrolle, hvor man leverer faktuel viden, fagligt baserede vurderinger og korrektioner til påstande. Der kan imidlertid være stor forskel på at levere faktuel viden/information og vurderinger. Faktuel viden kan efterprøves. Vurderinger kan være mere eller mindre fagligt baserede og mere eller mindre spekulative. Og der kan herske stor uenighed om vurderinger blandt fagpersoner.

Blom et al. (2021) definerer i den forbindelse to idealtypiske ekspertfunktioner: den faktuelle ekspert og den spekulative ekspert. Indimellem går ekspertkilder dog skridtet videre og kommer med anbefalinger, efterlysninger, opfordringer og løsningsforslag.

Vi supplerer derfor Bloms operationalisering med en tredje idealtipe: den handlingsanvisende ekspert. De tre autoritetsfunktioner, som ekspertkilden kan optræde i, er således: beskrivende (levere faktuel viden), vurderende (levere vurderinger, spekulationer, udlægninger, fortolkninger) og handlingsanvisende (i form af anbefalinger,

efterlysninger, opfordringer, løsninger). Nærværende analyse operationaliserer ekspertens funktion i disse tre idealtypiske autoritetsfunktioner.

I mange tilfælde vil en ekspert optræde i flere af disse tre funktioner i samme citat. Ekspertvurderinger kommer fx ofte enten i forlængelse af en beskrivelse eller før. Dette tages der højde for i kodningen.

Design og metode

Undersøgelsen er gennemført som en kvantitativ indholdsanalyse af 200 klimaartikler. Vi har valgt at kode landsdækkende online medier med særligt fokus på klimastoffet. Det kan være medier, der udelukkende beskæftiger sig med klimastof, eller medier, der arbejder med klimastof som særskilt, eksplicit stofområde. Af de medier, der opfylder disse kriterier, har vi af praktiske grunde afgrænset undersøgelsen til Informations klimasektion; Klimamonitor, som er et uafhængigt digitalt nyhedsmedie, der ejes af Politiken, og som giver dig “de bedste og vigtigste indspark om hvordan vi skal omstille til en klimavenlig verden”; Børsen Bæredygtig, som med egne ord dækker virksomhedernes stigende samfundsansvar, klimaomstilling og grønne iderigdom; og Altinget Klima, som er et af Altingets nichemedier, og som “leverer politiske nyheder om klima fra Danmarks største politiske redaktion.”

Der er tale om et snævert fokuseret medievalg. Valget er inspireret af Brüggemann og Engesser, som peger på, at det kan være nyttigt analytisk at skelne mellem klimajournalister, som rutinemæssigt skriver om klimastof, og nyhedsjournalister som, antageligt uden særlig indsigt, indimellem skriver om klimastof (Brüggemann og Engesser, 2014, p.405). De finder, at specialiserede klimajournalister i højere grad ser deres rolle som analyserende, fortolkende, undersøgende og benyttende videnskabelige kilder – sammenlignet med øvrige journalister (Brüggemann og Engesser, 2014, p.418 og p.420). De udfordringer og problemstillinger i forhold til kildevalg og inddragelse af videnskabelige kilder, vi måtte finde på de specialiserede klimaredaktioner, har vi ikke grund til at tro, er væsentlig mindre i den øvrige og typisk mindre specialiserede klimajournalistik herhjemme. Der er i den forstand tale om en “kritisk case”. Ved kritisk case forstås en case, som giver mulighed for deduktioner af typen: Hvis det gælder for denne case, så gælder det også for de fleste (eller alle) andre cases (Flyvbjerg, 2010, p.474-475).

Det er udelukkende journalistiske artikler, som er kodet. Altså er debatindlæg, analyser fra fagfolk, klummer, ledere og lignende sorteret fra. Ritzau-artikler og andet bureaustof er også sorteret fra, da

vi udelukkende ønsker at analysere artikler, som de udvalgte medier selv har produceret. Artikler, hvor der indgår mindst én ekspertkilde, er blevet kodet.

Klimajournalistik defineres som alt, hvad de fire medier selv kategoriserer som klimajournalistik, altså alt hvad de offentliggør under disse sektioner. Det dækker i praksis over en bred vifte af emner som fx energi, bæredygtighed, aktivisme, klimabelastning, forbrug, omstilling, investering, udvikling og klimapolitik i mange afskygninger.

Vi analyserer 50 artikler fra hvert af de fire medier publiceret i perioden 1. januar 2023 til 16. juni 2023. Artiklerne er fundet via daglig overvågning og høst fra de fire mediers hjemmesider. Samtlige artikler, som lever op til projektets kriterier, er høstet fortløbende. Mange artikler er i denne proces sorteret fra, da de ikke gør brug af ekspertkilder. Metoden, *consecutive day sampling*, er valgt frem for *simpel tilfældig udvælgelse* og frem for *konstruerede uger*, fordi der er tale om en lav frekvens af artikler, som lever op til udvælgelseskriterierne. De fire udvalgte medier udgav således i analyseperioden hver især i gennemsnit færre end tre ugentlige artikler, som lever op til projektets kriterier. Et *tilfældigt casevalg* ville derfor have skullet strække sig over en meget lang tidsperiode.

Flere forskere har tidligere peget på en risiko for generaliseringsbias ved *consecutive day sampling* (Riffe et al., 1993; Lacy et al., 2001; Andersen & Larsen, 2016). Ved at kode flere end 20 fortløbende uger eliminerer vi imidlertid mulig bias fra oversampling af bestemte ugedage (som man risikerer ved metoden *simpel tilfældig udvælgelse*) og begrænser problematikken med bias fra tidsbundne tematikker i mediernes dækning.

Den eksisterende forskning giver ingen klare retningslinjer for, hvor mange artikler man bør kode, ligesom forskningen heller ikke er entydig i anbefalingerne af, hvor mange konstruerede uger – eller uger i det hele taget – som man bør kode (Riffe et al, 1993; Douglas & Caburnay, 2011). 20 fortløbende ugers dækning er betydeligt mere end de gængse anbefalinger, som typisk ligger mellem en og seks konstruerede uger. På den anden side resulterer 200 analyserede artikler i en begrænset dataindsamling, men dog ikke mindre end den, som Douglas & Caburnay (2011) anvender i *How Much Is Enough? New Recommendations for Using Constructed Week Sampling in Newspaper Content Analysis of Health Stories*. Deres anbefaling svarer til cirka 50 artikler fra hvert af deres fire udvalgte medier – ganske vist i konstruerede uger og på sundhedsområdet.

200 artikler er et pragmatisk valg, som indebærer, at der knytter sig en statistisk usikkerhed på plus minus 4-7 procentpoint til hovedresultaterne. Det er acceptabelt i forhold til at kunne drage overordnede konklusioner. Resultater og konklusioner skal læses med forbehold for denne usikkerhed.

Artiklerne er kodet for en række baggrundsoplysninger, som kan identificere den enkelte artikel, herunder dato, medie, rubrik og journalist. Med henblik på at besvare forskningsspørgsmålene er der kodet for ekspertens navn, ansættelse, køn, ekspertens rolle, eksperttype, vidensområde, uddannelse og funktion.

Artiklens forfattere har hver især kodet halvdelen af artiklerne. Forfatterne har på et tidligere stadie gennemført en interkoderreliabilitetstest på de medtagne variable med tilfredsstillende resultat (Krippendorffs alpha: 0,73-1).

Resultater

Hypotese 1: Klimajournalistik anvender flere kilder med særinteresser end offentligt ansatte forskerkilder i rollen som eksperter.

Eksperttype operationaliseres på to dimensioner: forsker/ikke-forsker og offentligt ansat/privatansat.

Ekspertkilder	%	n
Offentlig ansat forsker	55	165
Offentlig ansat ikke-forsker	2	6
Privatansat forsker	2	6
Privatansat ikke-forsker	41	121
	100	298

Tabel 1: Typer af ekspertkilder

Vi finder, at offentligt ansatte forskere på klimaredaktionerne udgør lidt mere end halvdelen af ekspertkilderne (55%), mens privatansatte ikke-forskere udgør 41 procent (tabel 1). 4 ud af 10 ekspertkilder er således ikke valgt på baggrund af forskningsmeritter.

De privatansatte ekspertkilder kommer stort set alle fra enten tænketanke, virksomheder, organisationer eller fagforeninger. Virksomhederne leverer typisk rådgivning og konsulentbistand. Det kan være advokathuse, revisionshuse og forskellige former for analysevirksomheder. Organisationer kan være nødhjælpsorganisationer, miljøorganisationer, brancheorganisationer og paraplyorganisationer.

Private aktører som ekspertkilder	%	n
Tænketank	38	48
Konsulent/rådgivning	30	38
Organisation	24	30
Andet	5	6
Fagforening	3	4
	100	126

Tabel 2: Tilhørsforhold for privatansatte ekspertkilder

Som det fremgår af tabel 2, kommer næsten fire ud af ti privatansatte ekspertkilder fra tænketanke. Lad os kaste et nærmere blik på tænketankseksperterne:

Tænketankseksperters vidensområder	%	n
Økonomer	47	23
Statskundskabere	15	7
Øvrige fra samfundsvidenskab	17	8
Naturvidenskab	10	5
Tekniske videnskaber	10	5
	99	48

Tabel 3: Tænketankseksperters vidensområde

Som det fremgår af tabel 3, har knap 80 procent af tænketankseksperterne en samfundsvidenskabelig baggrund, og den store majoritet er økonomer. De resterende 20 procent fordeler sig vidensmæssigt mellem naturvidenskab og de tekniske videnskaber. Det er velkendt, at ekspertkilder med en samfundsvidenskabelig baggrund udgør cirka halvdelen af alle de ekspertkilder, som danske journalister i almindelighed vælger. Albæk, Togeby & Christiansen (2004) dokumenterede, at det var tilfældet tilbage i 2001; Wien (2014) bekræftede, at det også så sådan ud i 2014; og Johansen & Johansen (2022) fandt, at det fortsat var tilfældet i 2022. Men tænketankene ser ud til, i endnu højere grad end andre aktører, at levere samfundsvidenskabelig ekspertise. Det skal dog bemærkes, at der her er tale om små tal, som kun kan give et fingerpeg om fordelingen på populationsniveau.

Tænketanken CONCITO er den med afstand mest brugte kilde på redaktionerne blandt de private aktører. Herefter følger Rådet for Grøn Omstilling (tidligere Det Økologiske Råd). I begge tilfælde er der tale om aktører med en tydelig grøn dagsorden. Det er med

andre ord ekspertkilder, som bærer flere kasketter, og som i sagens natur ikke er uafhængige.

At privatansatte ikke-forskere ofte anvendes som ekspertkilder i klimajournalistikken bekræftes af data i tabel 1. At der er tale om forskellige former for parter med ekspertise – partseksperter – udfoldes i tabel 2 og tabel 3. Dog ikke i et sådant omfang, at flertallet af eksperter er kilder, som i kraft af deres ansættelse repræsenterer særinteresser. Hypotese 1 bekræftes dermed ikke.

Hypotese 2: Tænk tanks eksperter i klimajournalistik udtaler sig oftere end offentligt ansatte forskerkilder om egne analyser og undersøgelser.

Lad os kaste et nærmere blik på, hvilke roller tænketanks-eksperterne castes i:

Ekspertkilders roller	Tænk tanks-eksperter (%)	Off. Ansatte forskere (%)	Forskel (%-point)
Offentlig ekspert	77	63	14*
Lærerrollen	23	37	14*
	100	100	

Tabel 4: Ekspertkilders roller.

Signifikante forskelle ($p < 0,05$) mellem tænketanks-eksperter og offentligt ansatte forskerkilders roller i artiklerne er markeret med *.

Det viser sig (tabel 4), at tre ud af fire tænketanks-eksperter optræder i rollen som offentlig ekspert (77%), altså i en vurderende og kommenterende rolle, hvor man ikke præsenterer egne resultater eller egen ny forskning. Hos de offentligt ansatte forskerkilder optræder 63 procent i rollen som offentlig ekspert. Ekspertkilder fra tænketanke tager således sjældnere (23%) afsæt i egne analyser og undersøgelser end de offentligt ansatte forskerkilder (37%).

Da der er tale om små faktiske tal, er forskellen kun akkurat statistisk signifikant, men det er tilstrækkeligt til, at vi ikke kan bekræfte hypotese 2.

Hypotese 3: Ekspertkilder bruges hyppigere i handlingsanvisende funktioner i klimajournalistikken end i journalistik generelt.

Ekspertkilder bruges af journalister i tre forskellige autoritetsfunktioner: En beskrivende funktion, hvor eksperten leverer faktuel viden; en vurderende funktion, hvor eksperten vurderer, spekulerer, fortolker og forklarer; og en handlingsanvisende funktion, hvor eksperten opfordrer til, anbefaler eller advarer mod bestemte løsninger og handlinger.

En handlingsanvisning kan fx være en anbefaling til politikere om, hvordan en bestemt afgift bør strikkes sammen, hvor man skal placere solceller, eller hvordan kommuner bør kommunikere til borgerne om affaldssortering. Det kan også være en opfordring til Europas togselskaber om at gøre det mere attraktivt at køre med tog ved at investere i nyt materiel og bedre service, eller det kan være et råd til den enkelte borger om at flyve mindre, spise mindre kød og skære ned på forbruget.

Med afsæt i Peters & Heinrichs (2005), der finder, at klimajournalister mener, at klimaekspertes skal være politisk handlingsanvisende, forventer vi, at ekspertkilder hyppigere bliver brugt i handlingsanvisende funktioner i klimajournalistikken end i journalistik generelt.

Ekspertkilders funktion	%	n
Faktuel viden	81	162
Vurderinger	98	196
Handlingsanvisninger	53	105
		200

Tabel 5: Ekspertkilders funktion.

*Bemærk, at andelen summerer til mere end 100 procent. Det skyldes, at mange af artiklerne omfatter to eller tre ekspertfunktioner. I disse tilfælde har vi kodet alle relevante ekspertfunktioner for den enkelte artikel og herefter beregnet andelen i forhold til antallet af artikler. Ekspertfunktionerne i tabellen er opgjort på artikelniveau (ikke på kilde niveau), da fokus her er på journalistens anvendelse af ekspertkilder til at udfylde bestemte funktioner i den konkrete artikel.

Det ses af tabel 5, at i stort set alle klimaartikler (98%) castes eksperter til at bidrage med vurderinger. Når vi ser på handlingsanvisende eksperter, finder vi dem i cirka halvdelen (53%) af artiklerne. Hovedparten af handlingsanvisningerne er rettet mod det politiske niveau. Det handler i mange tilfælde om CO₂, bæredygtighed, energikilder, transport og landbrug. Frekvente ekspertkilder her er Klimarådet, CONCITO, Rådet for Grøn Omstilling og universitetsansatte forskere – altså en blanding af ekspertkilder med og uden deklarerede særinteresser.

Vi ved fra anden forskning, at handlingsanvisninger fra ekspertkilder er mindre frekvente i dagbladsjournalistikken. Johansen & Johansen (2022) finder handlingsanvisninger fra ekspertkilder i cirka hver femte dagbladsartikel. Der er her tale om en analyse af artikler fra de tre største danske dagblade, hvorfor man ikke uden videre kan sammenligne resultaterne af de to undersøgelser 1:1. Ikke desto mindre tyder den store observerede forskel på, at ekspertkilder i

handlingsanvisende funktioner har en overhyppighed i klimajournalistikken. Hypotese tre bekræftes derfor med de nævnte forbehold.

Diskussion

Overordnet finder vi, at ekspertkilder i klimajournalistik repræsenterer et bredt spektrum af interesser, ansættelsesforhold og fagligheder. Cirka halvdelen er privatansatte ikke-forskere. De ikke-forskende privatansatte ekspertkilder kommer især fra tænketanke og herudover fra virksomheder, der leverer rådgivning og konsulentbistand, og fra interesseorganisationer. Fælles for disse aktører er, at de varetager bestemte interesser som fx medlemmers interesser, økonomiske interesser eller den grønne dagsorden.

Samlet set illustrerer denne mangfoldige brug af eksperter, at mange klimajournalister ikke ser uafhængighed og forskerstatus som afgørende principper for ekspertudvælgelse. Det indikerer også, at mange interessenter "byder sig til" og ønsker at bidrage til den offentlige meningsdannelse på klimaområdet. Det understøtter Schäfer og Painters (2020) pointe om, at der på klimaområdet er sket et skifte fra overvejende brug af forskerkilder til en bredere palet af elitekilder, og at disse elitekilder blandt andet er NGO-repræsentanter og folk fra virksomheder. Det flugter med Funtowicz & Ravetz (1993), der peger på klimaområdet som et politiseret felt med mange professionelle interessenter, og det flugter med Brüggemann, Lörcher & Walter (2020), der peger på, at klimajournalistikken er et område, hvor advocacy og lobbyisme spiller en vigtig rolle. Dog ikke i en sådan grad, at flertallet af ekspertkilder på klimaområdet er privatansatte kilder med særinteresser.

Nyere forskning peger på, at tænketanke refereres hyppigere i danske dagblade – også relativt i forhold til de tungeste interesseorganisationer: "I perioden 2006 til 2015 er tænketanke altså ikke alene blevet refereret hyppigere i de landsdækkende dagblade; de har også i stigende grad kunnet konkurrere med sværvægterne iblandt danske interesseorganisationer" (Kelstrup, 2016, p.14). Vores kortlægning viser ikke blot, at tænketanke også på klimaområdet er blevet en væsentlig aktør, men også at tænketankene i mange tilfælde bruges i en ekspertrolle. Det flugter med tidligere resultater hos Blach-Ørsten & Kristensen (2016) og Laursen & Trapp (2021).

Laursen & Trapp (2021) forklarer delvist journalisters brug af tænketanke som eksperter med henvisning til, at det meget ofte (i tre ud af fire tilfælde i deres undersøgelse) sker, når tænketanke præsenterer ny forskning eller nye undersøgelser, altså i en lærerrolle som formidler af egne resultater. Ved at præsentere ny viden legitimeres

tænketankenes ekspertstatus. Vores undersøgelse viser imidlertid, at tænketankeksperter på klimaområdet tre ud af fire gange bruges i rollen som offentlig ekspert, altså uden at præsentere egne nye resultater. Det er således ikke nødvendigt at præsentere nye resultater på klimaområdet, for at komme i kildebetragtning som tænketanksekspert. Samtidig finder vi, at tænketankeksperterne (23%) sjældnere end de offentligt ansatte forskerkilder (37%) udtaler sig om egne nye resultater i en lærerrolle.

Resultatet står i kontrast til Laursen & Trapps forskning (2021), som dog ikke har undersøgt klimaområdet specifikt. En mulig forklaring er derfor, at klimaområdet skiller sig ud, når det handler om tænketankes adgang til at optræde som ekspertstemmer. Vores resultater tyder på, at klimajournalister ofte accepterer at bruge parts eksperter i ekspertroller uden behov for at retfærdiggøre dette valg, hvilket understøtter Brüggemann, Lörcher & Walters (2020) pointe om, at journalister trækkes ind i et politiseret felt, hvor aktivisme er en del af spillet og bredt accepteret.

I stort set alle klimaartikler (98%) castes eksperter til at bidrage med vurderinger. Analysen afspejler dels, at journalister i artikler, hvor der optræder eksperter, altid prioriterer at give læseren sammenhæng og forståelse af nutiden og begrundede forventninger til fremtiden, og dels at journalister nærmest per automatik giver disse vurderinger og spekulationer autoritet ved at lægge dem i munden på eksperter. Albæk har tidligere beskrevet, hvordan journalistikken udvikler sig fra midten af det 20. århundrede til at blive mere fortolkende og forklarende: "Journalists gradually adopted a more interpretive style of reporting; they described both what had happened and explained why it had happened" (Albæk, 2011, p.336). Udviklingen omtales ofte som "the interpretive turn i journalism", hvor man bevæger sig ud over "descriptive, objective, and fact-focused reporting" (Verkest, 2023, p.3). Vores analyse bekræfter denne udvikling.

Når vi ser på handlingsanvisende eksperter, finder vi, at i cirka halvdelen (53%) af klimaartiklerne med ekspertkilder leverer en ekspert handlingsanvisninger. Ekspertkilder bliver således hyppigt brugt i handlingsanvisende funktioner i klimajournalistikken – og betydeligt hyppigere end i journalistik generelt. Flertallet af disse handlingsanvisninger er rettet mod det politiske niveau. Resultaterne understøtter Peters & Heinrichs (2005), som i en tysk kontekst finder, at klimaeksperter i journalisternes optik skal agere, kritisere og være politisk handlingsanvisende.

Det understøtter også påstandene fra blandt andre Brüggemann, Lörcher & Walter (2020) om, at klimaområdet er stærkt politiseret, og illustrerer, at mange ekspertkilder bærer flere kasketter og bruger deres faglige ekspertise til at advokere for bestemte løsninger. Vores

resultater tyder på, at mange klimajournalister i praksis accepterer og måske endda tilskynder denne mulige form for aktivisme hos deres ekspertkilder.

Omvendt så understøtter resultatet ikke Nicolaisens nylige undersøgelser af danske klimaforskeres, klimajournalisters og borgernes "role perceptions". Nicolaisen konkluderer, at "neither of the three actors want climate scientists and climate journalists to act as advocates." (Nicolaisen, 2022, p.667). Når han spørger klimajournalister, finder han stærk konsensus om, at klimaforskere ikke skal advokere for bestemte løsninger, og at klimajournalister først og fremmest skal beskrive virkeligheden.

Vores resultater peger derfor på en mulig diskrepans mellem klimajournalisters rolleopfattelser og deres praksis. Klimajournalistikken ser ud til gennem omfattende brug af handlingsanvisninger at påvirke politiske beslutningsprocesser, pege på løsninger og forsøge at fremprovokere handling. Samtidig smelter særinteresser og ekspertise ofte sammen i kildevalg på klimaområdet.

REFERENCER

- Albæk, E. & Munk Christiansen, P. & Togeby, L. (2004). *Eksperter i medierne: Dagspressens brug af forskere 1961-2001*. Magtudredningen.
- Albæk, E. et al. (2009). Eksperter i valgkamp: Proces eller indhold? *Journalistica*, 3(1), 86-102. <https://doi.org/10.7146/journalistica.v3i1.2035>
- Albæk, E. (2011). The interaction between experts and journalists in news journalism. *Journalism* 12(3), 335-348. <https://doi.org/10.1177/1464884910392851>
- Andersen, K. & Larsen, E. G. (2016). Hvilken periode skal analyseres? Uge 46 som dataindsamlingsstrategi i journalistikforskningen. *Journalistica*, 10(1), 126-146. <https://doi.org/10.7146/journalistica.v10i1.24891>
- Anderson, A. (2017). Source influence on journalistic decisions and news coverage of climate change. In M. C. Nisbet, S. S. Ho, E. Markowitz, S. J. O'Neill, M. S. Schäfer, & J. Thaker (Eds.), *Oxford Research Encyclopedia of Climate Science*. Oxford: Oxford University Press.
- Areia, N. P. & Intrigliolo, D. & Tavares, A. & Mendes, J.M. & Sequeira, M.D. (2019). The role of media between expert and lay knowledge: A study of Iberian media coverage on climate change. *Science of Total Environment*, 682: 291-300. <https://doi.org/10.1016/j.scitotenv.2019.05.191>
- Arnoldi, J. D. (2005). (Medieskabt) Ekspertise i medierne. *Dansk Sociologi*, 16(3), 9-24. <https://doi.org/10.22439/dansoc.v16i3.725>

- Blach-Ørsten, M. & Kristensen, N.N. (2016). Think tanks in Denmark—Media visibility and Network Relations. *Politik*, 19(1): 22-42. <https://doi.org/10.7146/politik.v19i1.27399>
- Blom, J. N. & Rønlev, R. & Reinecke Hansen, K. & Kruse Ljungdahl, A. (2021). The Potentials and Pitfalls of Interactional Speculations by Journalists and Experts in the Media: The Case of Covid-19. *Journalism Studies*, 22(9), 1142-1160. <https://doi.org/10.1080/1461670X.2021.1925950>
- Boyce, T. (2007). Journalism and Expertise. *Journalism Studies*, 7(6), 889-906. <https://doi.org/10.1080/14616700600980652>
- Bray, D. & von Storch, H. (2017). The normative orientations of climate scientists. *Science and Engineering Ethics* 23 (5), 1351–1367. <https://doi.org/10.1007/s11948-014-9605-1>.
- Bro, P. (1998). *Journalisten som aktivist. Om presse, politik og demokratisk dialog*. Fremads Debatbøger.
- Bro, P. (2004). *Aktionsjournalistik. Historie, holdning og håndværk*. Syddansk Universitetsforlag.
- Bro, P. (2012). Historien om den nyttige nyhedsformidling. In U. Haagerups *En Konstruktiv Nyhed*, (pp. 129-143). Forlaget Ajour.
- Brüggemann, M. (2017). Shifting roles of science journalists covering climate change. In M. C. Nisbet, S. S. Ho, E. Markowitz, S. J. O'Neill, M. S. Schäfer, & J. Thaker (Eds.), *Oxford Research Encyclopedia of Climate Change Communication*. <https://doi.org/10.1093/acrefore/9780190228620.013.354>
- Brüggemann, M., & Engesser, S. (2014). Between consensus and denial: Climate journalists as interpretive community. *Science Communication*, 36(4), 399–427. <https://doi.org/10.1177/1075547014533662>
- Brüggemann, M. & Lörcher, I. & Walter, S. (2020). Post-Normal Science Communication: Exploring the Blurring Boundaries of Science and Journalism. *Journal of Science Communication* 19(3). <https://doi.org/10.22323/2.19030202>
- Douglas, A. L. & Caburnay, A. C. & Cohen, L. E. (2011). How Much Is Enough? New Research Recommendations for Using Constructed Week Sampling in Newspaper Content Analysis of Health Stories. *Communication Methods and Measures*, 5:1, 76-91. DOI: 10.1080/19312458.2010.547823
- Duarte, K., & Eide, E. (2018). Når vitenskapen skal «ut». *Norsk Medietidsskrift*, 25(3), 01–18. <https://doi.org/10.18261/issn.0805-9535-2018-03-02>
- Eskjær, M. F. (2019). Et tabt årti? Dansk klimadækning siden COP15. *Politik*, 22(3). <https://doi.org/10.7146/politik.v22i3.117726>
- Flyvbjerg, B. (2010). Fem misforståelser om casestudiet. In *Kvalitative metoder* (pp. 463–487). Hans Reitzels Forlag.
- Friedman, S. M. (2015). The changing face of environmental journalism in the United States. In A. Hansen & R. Cox (Eds.), *The*

- Routledge Handbook of Environment and Communication* (pp. 144–157). Oxon: Routledge.
- Funtowicz, S. O. & Ravetz, J. R. (1993). Science for the post-normal age. *Futures* 25 (7), 739–755. [https://doi.org/10.1016/0016-3287\(93\)90022-L](https://doi.org/10.1016/0016-3287(93)90022-L)
- Hayes, A. F. & Krippendorff, K. (2007). Answering the Call for a Standard Reliability Measure for Coding Data. *Communication Methods and Measures*, 1(1), 77–89. <https://doi.org/10.1080/19312450709336664>
- Hopmann, D. N. (2014). Casevalg og repræsentativitet: Hvem eller hvad skal jeg undersøge? In D. N. Hopmann & M. Skovsgaard, *Forskningsmetoder i journalistik og politisk kommunikation* (pp. 43–60). Hans Reitzels Forlag.
- Johansen, K. R. & Johansen, J. D. (2022). Ekspertkilder i landsdækkende danske dagblade: Hvem er de, og hvilke roller og funktioner optræder de i? *Journalistica*, 2022, 86–111. <https://doi.org/10.7146/journalistica.v16i1.132421>
- Kelstrup, J. D. (2016). Tænketales brug af dagbladene som et marked for politiske idéer i Danmark. *Politik*, 19(1). <https://doi.org/10.7146/politik.v19i1.27392>
- Kelstrup, J. D. (2020). Policyprofessionelle i danske tænketanke: uddannelse, erhvervs erfaring og synlighed i Folketinget og landsdækkende aviser. *Politica*, 52(1), 59–75. <https://doi.org/10.7146/politica.v52i1.130798>
- Lacy, S., Riffe, D., Stoddard, S., Martin, H., & Chang, K.-K. (2001). Sample Size for Newspaper Content Analysis in Multi-Year Studies. *Journalism & Mass Communication Quarterly*, 78(4), 836–845. <https://doi.org/10.1177/107769900107800414>
- Laursen, B. & Trapp, L. N. (2021). Experts or Advocates: Shifting Roles of Central Sources Used by Journalists in News Stories? *Journalism Practice*, 15:1, 1–18. <https://doi.org/10.1080/17512786.2019.1695537>
- Nicolaisen, P. B. (2022). Role Perceptions in Climate Science Communication. *Environmental Communication*. <https://doi.org/10.1080/17524032.2022.2152848>
- Nicolaisen, P. B. (2022). A State of Emergency or Business as Usual in Climate Science Communication? A Three-Dimensional Perspective on the Role Perceptions of Climate Scientists, Climate Journalists, and Citizens. *Science Communication*, 0(0), 1–26. <https://doi.org/10.1177/10755470221136220>
- Nicolaisen, P. B. (2023). *Sea Change or Still Water? A triadic analysis of ideal roles, the relevance of science and experience, and quality assurance in the public climate debate*. Politicas ph.d.-serie, Institut for Statskundskab, Aarhus Universitet.

- OECD (2007). *Working Party of National Experts on Science and Technology Indicators. Revised Field of Science and Technology (FOS) Classification in the Frascati Manual*. DSTI/EAS/STP/NESTI(2006)19/FINAL.
- Peters, H. P. (1995). The interaction of journalists and scientific experts: co-operation and conflict between two professional cultures. *Media, Culture & Society*, 17(1), 31-48. DOI:10.1177/016344395017001003
- Peters, H. P. (2014). Scientists as Public Experts: Expectations and Responsibilities. In M. Bucchi & B. Trench, *Handbook of Public Communication of Science and Technology*, 2nd edition (pp. 70-82). Routledge.
- Peters, H. P. & Heinrichs, H. (2005). *Öffentliche Kommunikation Über Klimawandel Und Sturmflutrisiken: Bedeutungskonstruktion Durch Experten, Journalisten und Bürger*. Schriften des Forschungszentrum Jülich.
- Riffe, D. & Aust, F. C. & Lacy, R. S. (1993). The Effectiveness of Random, Consecutive Day and Constructed Week Sampling in Newspaper Content Analysis. *Journalism Quarterly*, 70:1, 133-139.
- Schäfer, M. S. & Painter, J. (2020). Climate journalism in a changing media ecosystem: Assessing the production of climate change-related news around the world. *WIREs Clim Change*. 2021; 12:e675. <https://doi.org/10.1002/wcc.675>
- Schröder, K. C., Blach-Ørsten, M. & Eberholst, M. K. (2020). *Danskernes brug af nyhedsmedier 2020*. Roskilde Universitet. Danskernes brug af nyhedsmedier <https://doi.org/10.5281/zenodo.4063341>
- Skovsgaard, M., van Dalen, A. & Bisgaard, K. (2018). Et ædelt fag under stigende pres? Udviklingen i journalisternes professionelle idealer og deres opfattelser af det daglige arbejde som journalist 2009-2015. *Journalistica* 12(1), 4-26. <https://doi.org/10.7146/journalistica.v12i1.105539>
- Sundblad, E.-L. & Biel, A. & Gärling, T. (2009). Knowledge and Confidence in Knowledge About Climate Change Among Experts, Journalists, Politicians, and Laypersons. *Environment and Behavior*, 41(2): 281-302. <https://doi.org/10.1177/0013916508314998>
- Verkest, S. (2023). Negotiating interpretive power: Interpretive practices in journalist-scientist interactions. *Journalism* 0(0), 1-20. <https://doi.org/10.1177/14648849231192149>
- Weldingh, L. (2023). Begivenhedsstyret eller emnestyret klimajournalistik?: En indholdsanalyse af danske dagblades klimadækning mellem 2018 og 2021. *Journalistica - Tidsskrift for forskning i journalistik* 17(1). <https://doi.org/10.7146/journalistica.v17i1.135010>
- Wien, C. (2014). Commentators on daily news or communicators of scholarly achievements? The role of researchers in Danish news

media. *Journalism*, 15(4), 427-445.

<https://doi.org/10.1177/1464884913490272>

Williams, A. (2015). Environmental news journalism, public relations and news sources. In A. Hansen & R. Cox (Eds.), *The Routledge Handbook of Environment and Communication* (pp. 197–206). Oxon: Routledge.

Willig, I., Blach-Ørsten, M. & Burkal, R. (2022). What is 'Good' Climate Journalism? Public Perceptions of Climate Journalism in Denmark. *Journalism Practice*, 16(2-3), 520-539.

<https://doi.org/10.1080/17512786.2021.2016069>

Ytterstad, A. (2011). Klimakrisen utfordrer objektivitetsidealet i norsk journalistikk. *Norsk Medietidsskrift*, 18(4), 323–344.

KRESTEN ROLAND JOHANSEN

Lektor

Journalistuddannelsen

Danmarks Medie- og Journalisthøjskole

krj@dmjx.dk

JAKOB DYBRO JOHANSEN

Lektor

Journalistuddannelsen

Danmarks Medie- og Journalisthøjskole

jdj@dmjx.dk